

Why I Think Participation is the Heart of the Matter

“It is only with one’s heart that one can see clearly. What is essential is invisible to the eye.”

For me, the fox’s secret, told to the little prince, expresses something deeply fundamental to Midburn.

About a year ago, there was a video circulating online, about an event organised by some high-tech company for its employees “in the spirit of the Burn”. Everything was there - desert, party, lights all over, costumes adorned with colourful LEDs, jugglers, fire shows, food, gifting, and wild art. To an outside observer, it really seemed to have everything. Actually, everything was indeed there, except for the Burn spirit.

I will not get into the heated discussion ensued in our groups after the video, about whether that event is to be considered a positive outcome of the Burn influence, or whether it is cultural theft, secularising the Burn spirit into a shiny, empty imitation. The eye alone could not have seen the difference between that and the real thing, but I have no doubt that the heart felt it well.

The cosmic energy which cannot be felt, nor easily seen, the secret ingredient that makes Midburn not just a festival is participation. It’s bringing the participants’ own creation. Participation is not a mere means to create a beautiful, diverse and creative event, rather, it is the essence itself. **Participation is not our tool, it is our purpose. It is not the “how”, it is the “why”.**

People form content

The Burn culture, founded in San Francisco, was based on critical ideas concerning current-day society. Larry Harvey, the SF Cacophony Society, and the early participants had some sharp criticism of art in the modern world, echoing a protest movement that began with Frankfurt School’s Walter Benjamin who wrote “The Work of Art in the Age of Mechanical Reproduction” and continued with Guy-Ernest Debord’s “The Society of the Spectacle”. The power to create images and representations, they claimed, was recruited by a ruling class in order to assimilate its (primarily commercial) messages, turning people into consumers, imitators, conformists, and lacking authenticity. In other words - the content forms the people. **The Burn founders meant to revolutionise the current order, to where the people, all people, will form content.**

Once in a while we play the thought experiment where we subtract single components from the whole, and ask when does it stop being itself. I think there are several elements in Midburn, which could have been removed if we had to, without Midburn ceasing to be itself. Nevertheless, I think “participation” is the one element without which Midburn could never exist (even by a big production company and a huge budget). **The experience of creation forever differs from the experience of consumerism. It is concentrated, and it erupts and radiates outward from every person or art installation, and from every corner of the Playa.**

Our healing process and our transition from consumers to creators is the heart of the matter. It is what generates the experience of euphoria, partnership, friendship, the joy of doing, and our great transformation. Participation is Midburn's big X-factor. Even when it is invisible to the eye, the heart senses it well.

מדוע לדעתי ההשתתפות היא ליבו של העניין

"תורת הנסתר" שמעניק השועל לנסיך הקטן, מתאימה בעיני לבטא משהו מאוד בסיסי במידברן.

לפני שנה בערך רץ ברשת סרטון על אירוע שארגנה חברת הייטק כלשהי לעובדיה "ברוח הברן". הכל היה שם: מדבר, מסיבה, אורות לכל עבר, תלבושות ואביזרים עטורי לדים, להטוטנים צבעוניים, מופע אש, חלוקת מזון, גיפטים, תפאורה משוגעת ואמנות. לעיני הצופה מהצד נראה היה שיש שם הכל. למעשה היה שם הכל חוץ מהעיקר. הכל חוץ מרוח הברן.

לא אכנס לאותו הוויכוח שהתלהט בקבוצות שלנו בעקבות הסרטון על האם הפקת האירוע המדובר היא אחת מתוצאותיה החיוביות של ההשראה הברנרית או דווקא גניבה תרבותית שמחלנת את מופעי הרוח לחיקוי נוצץ וריקני. כך או כך, קיומו של האירוע חידד לי את מי שאנחנו. העין לבדה לא הייתה מבחינה בהבדל הסמוי בין האירועים, אולם אין לי ספק שהלב חש אותן היטב.

האנרגיה הקוסמית שלא ניתן להסביר וגם לא תמיד לראות אותה, המרכיב הסודי שהופך את מידברן לאירוע שאינו פסטיבל – הוא ההשתתפות. יצירתם העצמית של באי האירוע. לא מדובר כאן רק באמצעי ליצירת אירוע מדהים, מגוון ויצירתי, אלא בתכלית לעצמה. **ההשתתפות היא לא רק הכלי שלנו. היא הסיבה שלנו. היא לא ה"איך", היא ה"למה".**

אנשים מייצרים את התוכן.

תרבות הברן שנוסדה בסן פרנסיסקו נולדה על ברכי רעיונות ביקורתיים כלפי החברה הקיימת. לארי הארווי, חבורת הקקפוניה והמצטרפים הראשונים נשאו במוחם ביקורת מחמירה על עולם האמנות בעידן המודרני. מחאה שהחלה עם וולטר בנימין, חבר אסכולת פרנקפורט, שכתב את המסה "יצירת האמנות בעידן השיעתוק הטכני" והמשיכה עם ההוגה ג'ארנסט דבור, כותב הספר המכונן "חברת הראווה". הכוח לייצר דימויים, כך הם טענו, נעשה מגויס, בידי המעמד השליט, בכדי להטמיע את מסריו (השיווקיים בעיקר) והופך את האנשים להיות צרכנים, חקיינים, הולכים בתלם וחסרי אותנטיות. או במילים אחרות: התוכן מייצר את האנשים.

המהפכה, לדידם של מייסדי תרבות הברן, תהיה להפוך את היוצרות: האנשים, כלל האנשים, הם יהיו היוצרים של התוכן.

מדי פעם עושים את התרגיל בו מבקשים להוציא מהשלם את כל מרכיביו בהדרגה, מהיסודיים פחות עד לעמודי התווך שלו, ושואלים מתי הוא מפסיק לחלוטין להיות עצמו. כמדומני שיש מספר מרכיבים חשובים במידברן שאם היינו מוכרחים, ניתן היה להוציאם,

מבלי שמידברן יחדל לחלוטין מלהיות מידברן. אני סבור ש"השתתפות" היא הרכיב שבלעדיו לא תתקיים לעולם העיר הזמנית, מידברן. (גם אם חברת הפקות עם תקציבי ענק הייתה מרימה כזאת). מאחר וחוויה של יצירה, לעולם תהיה שונה מחוויית צרכנות. והיא גדושה, מתפרצת ומקרינה החוצה מכל איש, מיצג, רחבה ופינה בפלאיה.

תהליך הריפוי והמעבר שלנו מצרכנים ליוצרים הוא ליבו של העניין. הוא שמייצר את החוויה הגדולה של האופוריה, השותפות, החברות, חדוות העשייה, הטרונספורמציה הגדולה.

ההשתתפות היא האקס פקטור הגדול של מידברן. גם אם היא עשויה להיות סמויה מהעין, הלב רואה אותה היטב.